

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 4849/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט א' שטיין

העותר: פלוני

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. פלונית

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר: עו"ד אורי קורב; עו"ד מתי רוזנבאום

בשם משיבה 1: עו"ד לירון הופפלד

בשם משיבה 2: עו"ד יאיר סלע

פסק-דין

השופט ד' מינץ:

עניינה של עתירה זו בבקשת העותר כי נורה למשיבה 1 ליתן טעם מדוע לא תשונה עילת הסגירה בחקירה שהתנהלה נגד העותר מעילת "חוסר ראיות" לעילת "חוסר אשמה"; מדוע לא תבוטל ההחלטה לדחות את הערר על החלטה זו שהוגש לפרקליטות המדינה; מדוע לא תועמד משיבה 2 לדין בגין שתי תלונות שהגיש העותר נגדה.

1. בין העותר למשיבה 2 התפתחה מערכת יחסים החל משנת 2012, אשר ידעה מורדות ועליות. טיב היחסים שנוי במחלוקת בין השניים, אך אין חולק כי מערכת היחסים כללה תקופות סוערות, כאשר השניים נפרדו זה מזה מעת לעת, וחזרו להיות בקשר במשך תקופות שונות. העותר הגיש ביום 17.10.2012 תלונה נגד משיבה 2, בטענה כי לאחר שביקש לסיים את הקשר ביניהם – בשל היותה נשואה ולאחר שנודע

לו כי היא מקיימת קשר נוסף מחוץ לנישואים – היא החלה להטריד אותו באמצעות הטלפון, שליחת מסרונים ונקטה כלפיו אלימות פיזית בשני אירועים. פעם אחת שרטה אותו בזרועו ובפעם אחרת עיקמה את משקפיו וחבטה במצחו. כמו כן טען העותר כי משיבה 2 יחד עם בנה הקטין הגיעו ערב אחד לביתו, הלמו על דלתו וצעקו לעברו שבכוונתם להרוג אותו. יצוין כי למחרת היום בו הוגשה התלונה, ביום 18.10.2012, ביקש העותר לבטל את התלונה, לטענתו עקב בקשת אבי הקטין ולאור מצבה הרגשי של משיבה 2.

2. נוכח הגשת התלונה נגד משיבה 2, היא נדרשה לתת את גרסתה במשטרה. במסגרת חקירתה היא תיארה מצבים שונים מתוך מערכת היחסים בין השניים, אשר הביאה לחקירת העותר באזהרה בחשד לאינוס משיבה 2 ולאיומים כלפיה. נוכח האמור, ביקש העותר לחדש את תלונתו נגד משיבה 2 בגין איומים ותקיפה והגיש תלונה נוספת בגין מתן הודעת שקר. לאחר שנבחנה תלונת העותר על ידי המשטרה ועל ידי הפרקליטות – אשר החזירה את התיק למשטרה לשם השלמת חקירה במסגרתה גם נגבתה הודעה נוספת ממשיבה 2 – ניתנה ביום 1.6.2016 הודעה לעותר על סגירת תיק החקירה מחוסר ראיות. ערר שהגיש העותר נגד ההחלטה ולשינוי עילת הסגירה בעניינו ל"היעדר אשמה" – נדחה בהחלטה מנומקת ביום 8.5.2018, במסגרתה נקבע כי החשדות המיוחסים לעותר נתמכים בגרסת משיבה 2, בהתכתבויות ביניהם ובחלק מהדברים שמסר העותר במסגרת חקירתו במשטרה.

מכאן העתירה שלפנינו.

3. העותר עמד על כך שיוסר מעל שמו הכתם שהוטל בו לטענתו, על לא עוול בכפו בהינתן היותו אזרח שומר חוק ועורך דין במקצועו, ועל כך שימוצה הדין עם משיבה 2, אשר לטענתו תקפה והטרידה אותו ואף הגישה נגדו תלונת כזב. כך, העותר טען כי החלטת משיבה 1 שלא לשנות את עילת סגירת תיק החקירה בעניינו ל"חוסר אשמה" הינה החלטה הלוקה בחוסר סבירות קיצוני ומהותי, נוכח גרסתה הבלתי מהימנה של משיבה 2. זאת בעוד שלטענתו, גרסתו שלו עולה בקנה אחד עם הראיות החיצוניות בתיק. החקירה בעניינו לא מוצתה ואף בחקירה שבוצעה נתגלו מחדלי חקירה רבים. עוד נטען כי גם ההחלטה שלא להעמיד לדין את משיבה 2 לוקה באי-סבירות קיצוני, מטעמים דומים.

4. משיבה 1 בתגובתה טענה כי דין העתירה להידחות על הסף בהיעדר עילה להתערבות בהחלטות המדינה ובשיקול דעתם של הגורמים המוסמכים הפועלים בה,

זאת נוכח מתחם ההתערבות המצומצם של בית משפט זה בשיקול דעת רשויות אכיפת החוק והתביעה בסוגיות כגון אלו. מעבר לכך, דינה של העתירה גם להידחות לגופה, שכן לא נפל כל פגם המצדיק התערבותו של בית משפט זה בהחלטה, לאחר שעניינו של העותר נבחן בדקדוק ובקפידה על ידי הגורמים המוסמכים בפרקליטות המדינה ולאחר דחיית הערר שהוגש. משיבה 2 עמדה על חוסר מהימנות גרסת העותר והתמיכות בגרסתה כפי שעולות מהראיות החיצוניות כמו גם מחקירתה ומחקירת העותר במשטרה.

5. לאחר עיון בעתירה ובתגובות שהוגשו לה, מצאנו כי דין העתירה להידחות על הסף. כידוע, התערבות בית משפט זה בהחלטות המצויות בליבת שיקול דעתן של רשויות האכיפה והתביעה – ובכלל זה החלטה על אי-העמדה לדין וסגירת תיק חקירה בעילה מסוימת – הינה מצומצמת בהיקפה ושמורה רק למקרים חריגים ולהחלטות בלתי סבירות באופן קיצוני (בג"ץ 69/15 גדג' נ' משטרת ישראל מחוז דרום, פסקה 9 (5.1.2016); בג"ץ 9443/16 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' פרקליט המדינה, פסקה 14 (15.8.2017); בג"ץ 2768/17 שדה נ' פרקליטות המדינה, פסקה 10 (23.4.2017)) ואין מקרה זה נכנס לגדרם של אותם מקרים חריגים. גם הלכה נושנה היא כי בעניינים מסוג זה אין בית משפט זה מחליף את שיקול דעת רשויות האכיפה והתביעה בשיקול דעתו (ראו למשל: בג"ץ 10004/16 עזבון המנוח רמי מינץ ז"ל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 9 (14.11.2018); בג"ץ 7280/17 לובינסקי נ' פרקליט המדינה, פסקה 5 (7.10.2018); בג"ץ 9056/09 פלוני נ' מחלקת תביעות משטרת ישראל – שלוחת רמלה (7.3.2010)). מההחלטות שניתנו בעניינו של העורר ומתגובת משיבה 1 עולה כי נערכה בחינה מקיפה ומוצדקת של מכלול חומרי החקירה שבתיק ושל התשתית הראייתית בכללותה, לרבות ההתכתבויות הרבות שנערכו בין העותר לבין משיבה 2. ההחלטה שלא להעמיד לדין את משיבה 2 וההחלטה לסגור את תיק החקירה בעניינו בעילה של "היעדר ראיות" הינן החלטות מנומקות וסבירות, שאינן מצדיקות כל התערבות שיפוטית.

6. מעבר לכך, גם ביתר טענות העותר אין כדי להטות את הכף לטובתו. בשים לב למכלול הראיות, לא די בכך שלא בוצעו פעולות חקירה מסוימות אותן פירט העותר בעתירתו – וביניהן, חקירת גורמים רלוונטיים נוספים או בחינת פלטי שיחות הטלפון שהתקיימו בינו לבין משיבה 2 – כדי להביא להתערבות בית משפט זה בהחלטות כגון אלו שניתנו בעניין. אף לא מצאנו כי יש ממש בטענות העותר כי שלא בצדק צוין במסגרת הערר כי יש בראיות החיצוניות – בהתכתבויות בין השניים – כדי לתמוך בגרסת משיבה 2. העותר מבקש לצייר תמונה השוללת מכל וכל את טענות משיבה 2,

בין היתר נוכח התכתבויות רבות במסגרתן היא הרעיפה עליו דברי אהבה והלל (נספח ב לעתירה). זאת בהתעלם מכך שמדובר בתמונה חלקית ביותר של מהלך הדברים, ומבלי שנתן דעתו כלל במסגרת עתירתו להתבטאויות קשות מאוד מצדו שפורטו במסגרת הערר.

אשר על כן, העתירה נדחית. העותר ישא בהוצאות משיבה 2 בסך של 5,000 ש"ח.

ניתן היום, י"ט בכסלו התשע"ט (27.11.2018).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט